

KAPITOLA 15

V márnici je vedro jako v hrnčířské dílně a zápach sta druhů smrti přiměje Hanse Christiana prudce se zarazit. Páchne to zde spáleným masem, morem a močí a nasládlá vůně hniloby a pohled na larvy donutí oba dva zakrýt si nos a ústa. Hans Christian má sto chutí se otočit, jen strach z hrozící vlastní smrti ho nutí pokračovat. Jde těsně za Molly, ubožáčkou, možná je tu i pro její dobro. A kvůli Anně. Když ji vytáhli z temné vody kanálu, něco viděl. Avšak není si jistý co. Byla to Anna. A nebyla to Anna.

Místnost je rozlehlá, podlaha posypaná slámou. Nejsou tady plynové lampy ani pochodně, světlo sem proudí pouze okny umístěnými u stropu.

Stojí tady čtyři regály připomínající třípatrové palandy. Bez matrací. Na každé polici leží něco – někdo – pod šedou dekou. Hans Christian zadrží dech. Potom obezřetně jednu deku zvedne. Je to muž s půlkou hlavy na maděru. Možná splašený kůň? Hans Christian ho rychle znovu zakryje.

„Prohlédni tyhle tři, já vezmu tamty tři,“ zašeptá za ním Molly a on slyší, jak se jí při představě Anny, dobité a bez života pod jednou z dek, láme hlas.

Podívá se pod další deku. Tady leží stará dáma, přibližně čtyřicátnice, ňadra a krk popálené.

Molly zaúpí. Hans Christian ví, jak moc dívka trpí. Chvilku zvažuje, že ji požádá, aby odešla.

Nadzdvihne další deku. Tady leží Anna.

„Molly?“ zašeptá a vytuší ji za sebou. Dívka se neodvažuje podívat, místo toho se ho chytí za ruku. Neznámý pocit. Od života v Odense nedržel ženu za ruku.

Ruku v ruce s Molly přistoupí o krok blíž a podívá se na Annu. Obličej už je cizí. Mění se. Ale je to ona, je to Anna, nebohá Anna. Na tvářích a čele má velké červené skvrny, tělo je nafouklé. Celé poseté červenými skvrnami. Táhnou se po břiše, mizí mezi ochlupením v klíně a pokračují po stehnech dolů. Anna vypadá příšerně, Hans Christian cítí, jak se Molly chvěje. Neomdlí? Dívka se otočí. „Ne, nemůžu se na ni koukat. Musíš to udělat ty. Řekni mi, co vidíš. To ty jsi říkal, že na ní něco... bylo.“

Hans Christian se zhluboka nadechne, podívá se na ránu na Annině hru-di. „Každopádně jí někdo ublížil,“ řekne tiše.

„A dál?“ Molly čeká na další, hrozivější podrobnosti.

Hans Christian musí o kousek blíž, v příšeří je špatně vidět a voda kůži téměř rozmočila.

„Něco má s nohama,“ zašeptá a ve vzduchu přejede jedním prstem nad nepřírozenými změnami na noze. „Jsou tady otlaky. Od něčeho.“

„Otlaky?“

„Možná je to od provazů. Drobné oděrky v kůži.“

Molly se rychle koukne přes rameno, nejdřív na něho, pak velmi krátce na Anniny nohy a chodidla. Pak bleskově pohled odvrátí.

„Jsou tam i třísky. Co když ji po něčem táhli?“ šeptá jí Hans Christian. „Nebo přes něco? Možná když ji vytahovali z vody. Třeba narazila do vlnolamu, když ji dostávali na břeh.“

„Nebo když ji táhl po podlaze v maštali?“ zeptá se Molly.

Hans Christian si to představí, jak nejlépe dokáže. Vidí vlečenou Annu, jak se brání. Nebo ne? Byla po úderu v bezvědomí? Nevypadá to tak, žádné známky po ráně nejsou na hlavě vidět, třeba jsou schované pod vlasy?

„Po čem se díváš?“

„Hledám... něco.“

Slyší, jak Molly netrpělivě přešlapuje, šustění kabátu. Vtom to spatří. Kolem ňader, těch ňader, která tak dobře zná. Je to kolem dokola.

„Řezal do ní.“

„Řezal? Proč?“

„Nevím,“ Hans Christian si uvědomuje, že musí překročit hroznou hranici. Musí si sáhnout, osahat si to, světlo je prachmizerné, musí použít další smysl, aby pochopil. Kolem prsou něco cítí, na okraji, nerovnost, není to obyčejná rána, je to cosi jiného.